

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **SUEZ Využití zdrojů a.s.,** se sídlem Španělská 1073/10, Praha 2, zast. advokátem JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2017, č. j. 29 A 165/2016 – 150,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem; ten stěžovatel spatřoval jednak v tom, že žalovaný pod sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD vedl řízení, které nevymezil, a jednak v provedení místního šetření dne 13. 7. 2016 v rámci tohoto vedeného řízení.

Řízení před krajským soudem

[2] Krajský soud se zabýval jednotlivými vymezenými zásahy žalovaného a posoudil jak přípustnost žaloby, tak její důvodnost. Předmětem podané žaloby stěžovatel učinil v podstatě dva zásahy či skupiny zásahů žalovaného, které našly odraz v petitu žaloby; domáhal se vydání rozsudku určujícího, že zásah žalovaného do práv stěžovatele *„spočívající ve vedení řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD a všech úkonech, které žalovaný v rámci tohoto řízení prováděl, to vše v době minimálně počínaje dnem 13. 7. 2015, tj. dnem doručení přípisu č. j. ÚOHS- S0468/2016/KD-27369/2016/852/LDu nadepsaného jako oznámení o zahájení správního řízení, je nezákonný“*, přičemž *„Žalovanému se přikazuje ukončit vedení řízení označené sp. zn. ÚOHS- S0468/2016/KD vůči žalobci“*. Alternativně

navrhl stěžovatel vydání rozsudku, jímž soud určí, že „*zásah žalovaného do práv žalobce spočívající v provedení místního šetření dne 13. 7. 2016 na základě Pověření č. j. ÚOHS-S0468/2016/KD-28149/2016/852/LDu, v rámci vedeného řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, je nezákonný*“, přičemž „*Žalovanému se zakazuje opakovat provedení místního šetření na základě Pověření č. j. ÚOHS-S0468/2016/KD-28149/2016/852/LDu anebo obsahově obdobného pověření, v rámci vedeného řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD*“.

[3] Co se týká zásahu spočívajícího v samotném vedení řízení žalovaným a úkonů provedených v tomto řízení, krajský soud vycházel z četné judikatury Nejvyššího správního soudu, především z rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010 - 63, ze kterého vyplývá, že samotné zahájení správního řízení není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.; zákonnost samotného postupu správního orgánu ve správním řízení je možné přezkoumat pouze v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, event. posléze v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Krajský soud vycházel rovněž např. z rozsudku dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010 - 293, dle kterého „[n]*ezákonnost, jíž se dopustí správní orgán při vedení řízení, nejde-li o procesní úkony donucující povahy, které přímo zasahují do autonomní sféry jednotlivce, tedy může být nanejvýš vadou řízení, kterou lze namítat v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí o věci samé*.“ Krajský soud tedy konstatoval, že samotné zahájení řízení, ani s tímto řízením spojené procesní úkony nemající donucující povahu, nepředstavují nezákonný zásah, proti němuž by bylo možné brojit žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s.; žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nemůže sloužit k negování vedení správního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 - 256). Krajský soud rovněž podotkl, že i kdyby se žalovaný dopustil nezákonnosti tím, že by vymezil předmět řízení příliš široce, nejednalo by se o vadu, jejímž následkem by bylo nezahájení správního řízení. Následkem takovéto vady by bylo pouze to, že by dané správní řízení bylo zatíženo určitou vadou, jejíž dopad by byl předmětem zvážení orgánu provádějícího meritorní přezkum rozhodnutí vzešlého z tohoto řízení. Krajský soud připustil, že proti jednotlivým zásahům donucující povahy, které přímo zasahují do práv stěžovatele, se stěžovatel bránit může, což zjevně činí tím, že žalobou napadá i místní šetření ze dne 13. 7. 2016; jiné takové úkony konkrétně stěžovatel nevymezuje a z „pouhého“ tvrzeného vadného zahájení řízení nelze jejich nezákonnost bez dalšího a paušálně dovozovat (v případě takového úkonu je tedy dána možnost účinného soudního přezkumu ve smyslu rozsudku ESLP ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNY a. s. proti České republice*, č. 97/11). V případě zásahové žaloby proti „vedení řízení“ neshledal krajský soud splněné podmínky pro meritorní přezkum.

[4] Co se týká tvrzeného zásahu žalovaného, spočívajícího v samotném provedení místního šetření dne 13. 7. 2016, krajský soud naopak shledal naplnění podmínek pro meritorní přezkum; žalobu v této části neshledal důvodnou. Nezákonnost zásahu stěžovatel spatřoval v tom, že místní šetření bylo prováděno na základě příliš široce vymezeného pověření, které nebylo řádně odůvodněno; tento zásah měl být nepřiměřený a nevratný, nedostatečné vymezení pověření pak mohlo vést ke zjišťování podmínek (ne)účasti stěžovatele v blíže neurčeném okruhu výběrových řízení, v jakékoli době a v jakémkoli místě; takto bylo pověření také reálně využito. Dle stěžovatele, který odkázal na rozsudek ESLP ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNY a. s. proti České republice*, č. 97/11, došlo k porušení základního práva na ochranu obydlí (čl. 8 Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod a čl. 7 Listiny základních práv a svobod) a také k porušení § 21f odst. 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

[5] Krajský soud konstatoval, že v posuzované věci není mezi stěžovatelem a žalovaným v zásadě sporu, že předmětné místní šetření alespoň formálně nevybočilo z pravidel pro něj stanovených zákonem o ochraně hospodářské soutěže a sledovalo legitimní cíl, kterým je efektivní výkon ochrany hospodářské soutěže. Krajský soud dospěl k závěru, že místní šetření proběhlo v situaci, kdy žalovaný měl zřetelné, konkrétní a dostatečné vstupní indicie o tom, že hospodářská soutěž může být narušena protisoutěžním jednáním, i o tom, o jaké protisoutěžní jednání se může jednat, a to jak typově (tj. že se může jednat o jednání kartelové, protisoutěžní dohoda), tak věcně – obsahově (tj. že toto jednání může spočívat v kartelové dohodě týkající se konkrétního výběrového řízení v oblasti svozu odpadu). Tyto indicie přitom poskytují jasný a legitimní rámec zaměření místního šetření, jemuž obecně odpovídá údaj z oznámení o zahájení správního řízení, především ale z pověření („*Prověření obchodních záznamů a zajištění podkladů k vymezenému předmětu správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, zejména prověření a zajištění kopií obchodních záznamů vztahujících se k jednání výše uvedených společností, případně dalších soutěžitelů, v rámci výběrového řízení společnosti Globus* [...] *ze dne 9. 3. 2016*“). Krajský soud konstatoval, že místní šetření proběhlo cíleně k prověření podezření plynoucího z podkladů obsažených ve spisu z období před uskutečněním místního šetření, o žádný předem neomezený „lov informací“ se ze strany žalovaného se nejednalo. Krajský soud na základě obsahu spisu dospěl k závěru, že místní šetření ze dne 13. 7. 2016 obstálo, pokud šlo o otázku jeho vhodnosti, neboť žalovaný před zahájením místního šetření disponoval konkrétními podklady, které nasvědčovaly konkrétnímu typu podezření z deliktního jednání mj. ve vztahu k stěžovateli a umožňovaly identifikovat nosné právní důvody vedoucí žalovaného k uskutečnění místního šetření; spis obsahoval věrohodné skutečnosti, na nichž se zakládaly domněnky žalovaného o protisoutěžním jednání a z nichž plyne věcné vymezení okruhu konkrétních listin, na jejichž prověření (eventuálně zajištění) se mělo místní šetření zaměřit. Místní šetření obstálo i ve vztahu k jeho rozsahu; pokud jde o délku místního šetření, proběhlo podle protokolu jeden den v délce jednotek hodin, proto ani délkou šetření nemůže jít o exces; stěžovatel ostatně ohledně délky šetření ani v odvolání ani v žalobě nijak neargumentoval. Krajský soud neshledal místní šetření nezákonné, pročež jeho nezákonnost ani nekonstatoval. Krajský soud žalovanému vytkl užití slova „zejména“ ve vymezení předmětu místního šetření, které by jej vskutku mohlo opravňovat k předem neomezenému šetření ve vztahu k širším oblastem činnosti stěžovatele, než kterou pokrývalo původní podezření žalovaného; současně konstatoval, že v rozsahu samotného šetření se však toto pochybení nikterak neprojevilo, a tudíž ani stěžovatele na jeho právech nezasáhlo, neboť podle obsahu spisu nebyly během daného místního šetření získány žádné dokumenty, což vyplývá i z protokolu o místním šetření (to samozřejmě v žádném případě neznamená, že nezávadnost postupu správního orgánu je možné dovozovat pouze z toho, že nezíská žádné materiály; k nezákonnosti může vést i excesivní nahlížení do dokumentů nevztahujících se k předmětu místního šetření – zde ovšem, vzhledem k níže uvedenému, dle soudu k takovému zjevnému excesu nedošlo prokazatelným způsobem).

Kasační stížnost stěžovatele

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Krajský soud se případem dle stěžovatele zabýval velice povrchně a nedbal specifik, které s sebou tento případ nese. Z tohoto důvodu není a nemůže být napadený rozsudek řádně odůvodněn. Krajský soud se spokojil s pouhou formalistickou aplikací zákonných ustanovení a obecné judikatury, aniž by jím byly aplikovány na konkrétní případ tak, jak vyplývá z ústavního a zákonného postavení soudu a z účelu existence soudní soustavy. Přepjatý formalismus je přitom odmítán i ze strany Ústavního soudu – srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2006 sp. zn. I. ÚS 189/05, v němž konstatoval, že „*rozhodnutí obecného soudu je možno považovat za protiústavní, pokud by byly právní závěry výsledkem takové interpretace a aplikace právních předpisů, jež jsou v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními, interpretace a aplikace, jež vybočují z mezí ústavnosti, svévolné interpretace příslušného ustanovení právního předpisu nebo interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, např. přepjatý formalismus*“.

[7] Procesní postup žalovaného spočívající ve vedení řízení stěžovatel vnímá jako nezákonný zásah do svých veřejných subjektivních práv. Vzhledem k tomu, že předmět správního řízení nebyl řádně a zákonně vymezen, nemohlo být správní řízení nikdy zahájeno; nadto žalovaný v oznámení vymezil předmět řízení tak široce, že si vytvořil prostor pro bezbřehé zajišťování důkazů týkajících se koordinace účasti a/nebo v koordinaci nabídek ve výběrových řízeních v oblasti nakládání s odpady v České republice. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud pouze předestřel několik obecně platných judikatorních závěrů bez jejich jakékoliv relevantní aplikace na skutkový stav konkrétní věci, a to navíc v situaci, kdy tyto obecné judikatorní závěry nejsou ve věci stěžovatele plně aplikovatelné. Obzvlášť zjevné je to v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Aps 4/2010, ze dne 31. 1. 2011, na kterém krajský soud v bodě 48. napadeného rozsudku demonstruje svůj závěr, že zahájení správního řízení není nezákonným zásahem. V případě, kdy žalovaný provádí místní šetření a využívá všech dalších procesních institutů, které mu jím (domněle) zahájené správní řízení nabízí, zcela jistě je těmito úkony *zasaženo do svobodné sféry jednotlivce,* jak uvádí zmíněný rozsudek. Pokud může být nezákonným zásahem daňová kontrola, tím spíše je nezákonným zásahem činnost, která nemá oporu v zákoně a přímo se dotýká veřejných subjektivních práv stěžovatele. Žalovaný dle stěžovatele vymezil předmět řízení způsobem, který mu ve výsledku umožňuje šetřit blíže neurčený okruh aktivit stěžovatele spojených s nijak nespecifikovanými zadávacími řízeními, z předmětu řízení rozhodně nelze seznat, jaký konkrétní skutek či snad dokonce skutky jsou stěžovateli vytýkány. Krajský soud pouze obecnými tvrzeními přesvědčuje stěžovatele, že proti správnímu řízení není možno brojit prostřednictvím tzv. zásahové žaloby; naprosto však opomíjí fakt, že stěžovatel netvrdí, že by všechna zahájená a nezákonně zahájená řízení měla být brána za nezákonný zásah, ale že řízení tak excesivně vybočuje ze zákonných limitů, že ho nelze za správní řízení považovat, tudíž proti němu existuje soudní obrana pouze prostřednictvím tzv. zásahové žaloby. Proto nemůže obstát rozhodovací praxe, na níž krajský soud odkazuje. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil aplikaci § 82 s. ř. s., což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení právní otázky soudem. To vedle nepřezkoumatelnosti zakládá další důvod pro zrušení napadeného rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

[8] Stěžovatel nezákonný zásah spatřuje i v uskutečněném místním šetření, které žalovaný vedl v návaznosti na domněle zahájené správní řízení. Účel šetření byl vymezen obdobně široce jako v oznámení *„prověření obchodních záznamů a zajištění podkladů vztahujících se k vymezenému předmětu správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, zejména prověření a zajištění kopií obchodních záznamů vztahujících se k jednání výše uvedených společností, případně dalších soutěžitelů, v rámci výběrového řízení společnosti Globus ze dne 9. 3. 2016*“ nadto obsahoval slovo „zejména“, které značí neúplnost jeho vymezení a možnost potenciálního rozšíření předmětu místního šetření (bod 6. tohoto podání), což žalovaný učinil. Stěžovatel uvádí, že zaměstnanci žalovaného při provádění místního šetření zjišťovali i skutečnosti nesouvisející se skutečným důvodem a účelem řízení, resp. důvodem jeho zahájení. Poukazuje na to, že v žalobě výslovně uvedl, že díky širokému vymezení předmětu šetření žalovaný mohl zkoumat veškeré dokumenty bez ohledu na jejich vztah ke konkrétnímu podezření žalovaného, a proti tomuto postupu se ohradil. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu že *„v posuzované věci není mezi žalobcem a žalovaným v zásadě sporu, že předmětné místní šetření alespoň formálně nevybočilo z pravidel pro něj stanovených zákonem o ochraně hospodářské soutěže a sledovalo legitimní cíl, kterým je efektivní výkon ochrany hospodářské soutěže.*“. Z žádné části podané žaloby nelze však dle stěžovatele dospět k závěru, že by stěžovatel aproboval postup žalovaného jako legitimní. Krajský soud v bodě 70. napadeného rozsudku sám uvádí: *„Podle zdejšího soudu tedy musí existovat proporcionální vztah (doslova „rovnítko“) mezi rozsahem podezření, rozsahem pověření a rozsahem samotného šetření.*“ Sám pak tuto teorii na případ stěžovatele neaplikuje správně. Žalovaný měl podezření z existence kartelové dohody spojené s výběrovým řízením, jejíž existenci měl prostřednictvím důkazů získaných z místního šetření prokázat. Místo toho začal žalovaný zkoumat naprosto nesouvisející skutečnosti – např. výběrové řízení pro jiné zadavatele uskutečňované v jiném místě i v jiné době. Krajský soud aproboval postup správního orgánu, při němž byly zkoumány i skutečnosti nesouvisející s vymezeným jednáním, pokud tyto informace mohou přinést důkazy týkající se vymezeného deliktního jednání. Stěžovatel uvádí, že v případě určitých indicií by zakázky v jiné době a pro jiné zadavatele mohly být považovány za související s prošetřovanou věcí, v případě stěžovatele však žalovaný žádné takové indicie neměl. Stěžovatel tvrdí, že ačkoliv krajský soud v bodě 76. napadeného rozsudku uvádí, že ze strany žalovaného nešlo o *„lov informací*“, skutečný postup žalovaného v tomto nijak neomezeném shánění informací spočíval, jak doložil stěžovatel v žalobě (viz bod 89. a násl. žaloby).

[9] Stěžovatel konstatuje, že sám krajský soud v závěru napadeného rozsudku upozorňuje žalovaného na možnou problematičnost postupu žalovaného v budoucnu a na povinnost respektování závěrů plynoucích z tohoto rozsudku. Takové konstatování soudu považuje stěžovatel za velmi nestandardní, jelikož rozhodnutí vydaná zmocněnými orgány jsou pro účastníky řízení závazná bez dalšího, tj. i bez výslovného upozornění ze strany soudu. Stěžovatel to považuje za indicii, že krajský soud v jednání žalovaného spatřuje nemalá rizika, přičemž jim však měl zabránit prostřednictvím závazného rozhodnutí, a nikoliv skrze doporučující pokyny či rady a vystupovat v jakési roli mentora. Krajský soud se ani dostatečně nevypořádal se stěžovatelem předloženou argumentací rozhodovací praxí v bodě 91. a násl. žaloby. Krajský soud v bodě 72 napadeného rozsudku pouze poměrně stroze uvádí, že s názorem stěžovatele nesouhlasí a že vymezení předmětu považuje za dostatečné. Bez dostatečného odůvodnění však napadený rozsudek nemůže obstát. Pokud

krajský soud v bodě 73 uvádí, že „*se ani nedomnívá, že by žalovaný pochybil, pokud pověření neobsahuje předpoklady a domněnky, které žalovaný hodlá ověřit, ani vysvětlení, jakým způsobem měl být domnělý delikt spáchán*“, tuto svoji „*domněnku*“ nijak neodůvodňuje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že soud je povinen v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, v čem konkrétně nesprávnost argumentace účastníka spočívá. Zcela bez odůvodnění je rovněž závěr v bodě 77. napadeného rozsudku – „*Pokud jde o judikaturu unijní (evropskou), na kterou žalobce odkazuje, tak jejím pohledem postup žalovaného podle zdejšího soudu obstojí.*“. Což je teze, nikoli odůvodněný argument. Stěžovatel, co se týče argumentace krajského soudu v bodě 74. napadeného rozsudku, uvádí, že ačkoli je možné za určitých podmínek vymezení předmětu řízení precizovat, vždy musí zůstat zachována totožnost skutku, tedy skutek nelze v průběhu řízení měnit. Již z prvotního popisu tak musí být jasné, v čem skutek spočívá, a tedy jaké jednotlivé události ve vnějším světě jej tvoří; v případě žalovaného však k takovému zákonnému vymezení skutku nedošlo. Stěžovatel je i přes nesouhlas krajského soudu přesvědčen, že je k argumentaci uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky nutno přihlédnout, neboť soutěžní právo je široce a velmi konkrétně upraveno na unijní úrovni, která se pak odráží i do vnitrostátních úprav všech členských států. Jejich rozhodovací praxe by tak měla být alespoň rámcově obdobná a dostát tak zásadě legitimního očekávání.

[10] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud zcela nepřesvědčivě pominul relevantní fakta související s místním šetřením prováděným žalovaným a jeho závěry neobsahují dostatečné odůvodnění. Napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, nesprávný a nezákonný, a proto by měl být Nejvyšším správním soudem zrušen.

Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že byl stěžovatel procesním postupem Úřadu jakkoli poškozen. Řízení bylo zahájeno v souladu s § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů „*dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení*“. Oznámení přitom musí obsahovat „*označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby*“. Úřad předmětné správní řízení vymezil tak, že se týkalo jednání ve shodě účastníků tohoto řízení (případně dalších subjektů), spočívající v koordinaci nabídek ve výběrových řízeních v oblasti nakládání s odpady v České republice. V pověření k místnímu šetření dále specifikoval vazbu předmětného řízení na podnět společnosti Globus. Pokud stěžovatel argumentuje tím, že předmětem správního řízení může být pouze určitý skutek, představovaný konkrétním jednáním, který přitom musí být odlišitelný od jiných skutků, a že Úřad takovýto skutek nevymezil, žalovaný s ním nesouhlasí. Zkoumaným jednáním (skutkem) bylo v tomto případě zřetelně zjevně možné bid-riggingové jednání, tedy zakázaná dohoda soutěžitelů v širším smyslu. Z počátečních indicií Úřad seznal, že existuje podezření k tomu, že se účastníci předmětného řízení dopustili bid-riggingové dohody, která se týkala výběrových řízení v oblasti nakládání s odpady. Z pověření k provedení místního šetření přitom zjevně vyplývá, že výchozí časový rámec tohoto podezření je dán výběrovým řízením popsaným v podnětu společnosti Globus. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že Úřad „vůbec“ nevymezil předmět správního řízení a že mu následkem toho není „vůbec“ jasné, co mu je vytýkáno. Předmět správního řízení byl vymezen dostatečně určitě k tomu, aby stěžovatel věděl, že je podezírán z účasti na bid-riggingové dohodě

v oblasti veřejných zakázek na služby spojené s nakládání odpadu, věděl, že podezření Úřadu se odvíjí od podnětu společnosti Globus.

[12] Žalovaný podotýká, že v okamžik vymezování předmětu řízení si Úřad nijak nemohl být jistý plnou šíří případné zakázané dohody účastníků předmětného řízení (která by přitom tvořila jeden skutek) a z tohoto důvodu nemohl předmět správního řízení specifikovat naprosto konkrétně před tím, než získá další informace - v tomto případě například před vykonáním místního šetření. V pověření k provedení místního šetření blíže specifikoval vazbu na podnět společnosti Globus tak, aby bylo zajištěno, že budou mít subjekty místního šetření k dispozici dostatek informací k tomu, aby mohly účinně hájit svá procesní práva. Stěžovatel odkazuje na setrvalou judikaturu, podle které prvotní vymezení správního řízení přitom může být vágnější s tím, že později dochází k jeho zpřesnění (např. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 12. 1997, sp. zn. 2 A 10/97: „*Není chybou, jestliže žalovaný v průběhu správního řízení upřesňoval předmět řízení, neboť k tomu nepochybně správní řízení slouží. Stěží si lze představit, jak by mohl žalovaný bez provedení důkazů přesně definovat předmět řízení před jeho zahájením, jestliže teprve řádně provedené důkazy mu umožní učinit si závěr o porušení zákona, o němž získal vědomost do zahájení toliko z podnětů, které nemusí exaktně vyjadřovat objektivní skutečnost*.“ Právě tak evropská judikatura ve vztahu k povinnosti specifikace předmětu řízení uvádí, že nemusí obsahovat přesné vymezení relevantního trhu ani určení období, v němž mělo k porušování soutěžních předpisů docházet (například rozsudek Soudního dvora ve věci C-94/00, *Roquette Frères SA*.).

[13] Žalovaný konstatuje, že zahájení předmětného řízení, v němž spatřuje stěžovatel primární nezákonnost a z něhož dovozuje nezákonnost celého předmětného řízení, je procesním úkonem, který zajišťuje průběh řízení, aniž sám o sobě přímo zasáhl práva či povinnosti stěžovatele. Do těch totiž mohou napřímo zasáhnout takové úkony, jakými jsou např. vyšetřovací úkony obsažené v zákoně č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, protože těmi jsou účastníku řízení přímo stanoveny povinnosti. Právě těmto zásahům, vyznačujícím se charakterem „donucení“, by se účastník daného řízení zřejmě nemohl bránit jinak než zásahovou žalobou. Oproti tomu úkony zajišťující vedení správního řízení mohou být efektivně podrobeny meritornímu přezkumu v podobě rozkladu a následně přezkumu ve správním soudnictví. Namítá-li tedy stěžovatel, že je poškozován úkony prováděnými v rámci správního řízení, je zjevné, že právě proti těmto úkonům se měl bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem - jak konečně sám učinil ve vztahu k místnímu šetření. Pokud podstata argumentace stěžovatele spočívá v tom, že se Úřad dopustil nezákonnosti při vymezení předmětu správního řízení, nenaplňuje tím podmínky zásahu, a navíc porušuje zásadu subsidiarity žaloby na ochranu před nezákonným zásahem uvedenou v § 85 s. ř. s. Úvahy krajského soudu v tomto směru považuje Úřad za zřetelné, logické, a jistě přezkoumatelné. Není rozhodně pravda, jak tvrdí stěžovatel, že by krajský soud jeho komplexní argumentaci vypořádal v jediném odstavci. Je zcela zřejmé, že nejprve krajský soud identifikoval sporný bod (totiž to, zda bylo správní řízení vůbec zahájeno, tedy zda byl předmět řízení vymezen či nikoliv). Vysvětlil, že *nesprávnost* vymezení předmětu správního řízení je otázkou meritorního přezkumu a že neshledal *neexistenci* takovéhoto vymezení, která by mohla být způsobena zcela „excesivními“ a „do očí bijícími nedostatky“. Dále se vypořádal s relevantní

judikaturou a na jejím základu dospěl k závěru, že pojmu nezákonný zásah je imanentní donucující povaha, kterou ve zdejší věci neshledal, naopak poukázal na to, že zákonnost samotného postupu správního orgánu ve správním řízení lze přezkoumat meritorním opravným prostředkem či žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s. Není ani pravda, že by krajský soud zcela opomenul aplikaci svých úvah na zjištěný skutkový stav - ten je naopak reflektován v bodech 30, 43, 46, 47, 48, 51, 53, 56, 57, 58, tedy průběžně v celé části rozsudku, která se věnovala tvrzené nezákonnosti zahájení správního řízení.

[14] Rozsah provedení místního šetření byl dle žalovaného ve vztahu k danému podezření proporcionální v časovém i věcném rozměru. Stěžovatel sice ve své žalobě namítl, že Úřad nahlédl i do dokumentů z prosince roku 2015, tedy z doby o několik měsíců předcházející vyhlášení předmětného výběrového řízení, k tomu však žalovaný podotýká, že potenciální vznik zakázané dohody (např. první kontakty mezi soutěžiteli a předběžná dohoda o společném postupu) mohl velmi snadno výběrovému řízení předcházet. U bid-riggingových jednání není nijak neobvyklé, že jde o komplexní jednání, ve kterém je výhra jednoho z účastníků dohody kompenzována ostatním účastníkům umožněním jejich vítězství v jiných výběrových řízeních. Šetření takového jednání tedy z podstaty věci racionálně může zahrnout přiměřené časové období předcházející i následující vyhlášení výběrového řízení, na které je prvotní podezření navázáno. Právě také je snadno myslitelné, že důkazy týkající se vymezeného deliktního jednání mohou být nalezeny v komunikaci mezi účastníky zakázané dohody, která nebude navázána přímo na výběrové řízení, z něhož podezření vzešlo, ale v komunikaci, která např. bude označena (například z krycích důvodů)jinak. Je-li tedy stěžovatel podezřelý z bid-riggingu jako vymezeného jednání, může tato skutečnost ospravedlnit zásah, který bude přiměřeně přesahovat rámec emailové komunikace stěžovatel vážící se výslovně k výběrovému řízení, z něhož podezření vzešlo. Krajský soud se v napadeném rozsudku zcela přezkoumatelně zabýval tím, zda postup Úřadu při provedení místního šetření odpovídal podezření, kterým Úřad disponoval. Neshledal přitom žádné pochybení, a to s ohledem na to, že si Úřad nezjednával přístup k dokumentům, které by nebyly kryty jeho podezřením. Konkrétně se přitom vypořádal i s jednotlivými argumenty stěžovatele, a tyto hodnověrně vyvrátil. Žalovaný dodává, že Úřad během dotčeného místního šetření nezískal žádné materiály a že celá argumentace směřující k zásahu do stěžovatelových práv je tak postavena spíše na hypotetickou rovinu bez toho, že by byla procesní pozice stěžovatele fakticky proběhlým místním šetřením ovlivněna.

[15] Pokud se stěžovatel domáhal toho, aby krajský soud zakázal opakovat místní šetření na základě pověření k provedení místního šetření ze dne 13. 7. 2016 nebo provést místního šetření obsahově obdobné, žalovaný podotýká, že předně je zřejmé, že toto pověření je vázáno na místní šetření, které již proběhlo, a případné další místní šetření by muselo být podloženo novým pověřením k jeho provedení. Za další, ani to, že by se Úřad dopustil nezákonnosti při vymezení jednoho místního šetření, by nebylo způsobilé bez dalšího odůvodnit zákaz provedení dalších místních šetření s obdobným předmětem. V mezidobí se může snadno změnit procesní situace už jen tím, že budou získány další důkazy, které v nějaké míře potvrdí či vyvrátí podezření, či že například zúží předmět správního řízení. Zakázat pro takové případy provedení všech obsahově obdobných místních šetření by bylo nepřiměřeným zásahem do vyšetřovací pravomoci Úřadu - a to zvláště s přihlédnutím k tomu, že by takový zákaz ani nijak nehojil možný nezákonný

zásah tak, jak jej stěžovatel definoval. Žalovaný má za to, že i v této části soud řádně aplikoval na věc relevantní zákonná ustanovení i stávající judikaturu a racionálně vysvětlil, proč provedením místního šetření nedošlo k narušení stěžovatelových práv, a tedy ani k nezákonnému zásahu. Žalovaný s ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, současně se zabýval tím, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Předně nelze stěžovateli přisvědčit v tom, že by byl rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Krajský soud se vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, vysvětlil své právní úvahy, právní názory, které vyslovil, mají oporu v konstantní judikatuře a nikterak z ní nevybočují; z odůvodnění je zřejmé, na základě jakých úvah soud dospěl k závěru o nesplnění podmínek přípustnosti žaloby v případě namítaného samotného (ne)zahájení správního řízení, rovněž tak v případě posouzení samotného provedení místního šetření se krajský soud dostačujícím a přesvědčivým způsobem vypořádal se všemi aspekty, které na místní šetření z hlediska možného nezákonného zásahu klade judikatura Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu, jakož i judikatura ESLP a Soudního dvora EU.

[18] Stěžovatel se domáhal ochrany proti domnělému nezákonnému zásahu, za který považuje „procesní postup“ Úřadu ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHSS0468/ 2016/KD, a to z důvodu, že předmět tohoto řízení vymezený v oznámení o zahájení správního řízení a pověření k provedení místního šetření byl vymezen příliš široce s ohledem na informace obsažené v podnětu společnosti Globus ze dne 9. 3. 2016; žádný z dokumentů obsažených ve správním spise (vč. podnětu společnosti Globus) přitom neměly dle stěžovatele nasvědčovat tomu, že by se stěžovatel zapojil do bid-riggingového jednání. Současně napadal také provedené místní šetření, jehož důvod a účel měly být s ohledem na vymezení předmětného řízení nezákonně vymezeny.

[19] Zásadními spornými otázkami jsou: 1) možnost přezkumu způsobu zahájení správního řízení a 2)zákonnost provedeného místního šetření. Staví-li stěžovatel argumentaci na podporu tvrzeného zásahu do svých práv na srovnání zahájení správního řízení s daňovou kontrolou, je třeba konstatovat, že tak činí nepřípadně. Daňová kontrola, jakožto postup, který správce daně uplatňuje v rámci vedeného daňového řízení (srov. § 85 odst. 1 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), je naopak srovnatelná s institutem místního šetření; zahájení daňové kontroly má zcela jiné konsekvence než zahájení správního řízení. Jinými slovy, nezákonné zahájení, jakož i samotné provádění daňové kontroly „uvnitř“ vedeného daňového (nalézacího) řízení (viz Hlava IV daňového řádu)

může být nezákonným zásahem obdobně, jako tomu může být v případě místního šetření prováděného u stěžovatele. Meritorní přezkum tohoto postupu nebyl stěžovateli odepřen.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud posoudil zcela správně, že samotné zahájení správního řízení není nezákonným zásahem ve smyslu §82 s. ř. s. a že zákonnost samotného postupu správního orgánu ve správním řízení je možné přezkoumat pouze v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, event. posléze v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Nelze přisvědčit stěžovateli v tom, že krajský soud pouze předestřel několik obecně platných judikatorních závěrů bez jejich jakékoliv relevantní aplikace na skutkový stav konkrétní věci. Krajský soud se podrobně vypořádal se skutkovými otázkami, jakož i s přiléhavostí četné judikatury, ze které vycházel zejména v odst. 46, 47, 55 až 58 odůvodnění rozsudku. Závěrům, k nimž krajský soud dospěl, nelze ničeho vytknout.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stran vymezení předmětu šetření a samotného provedeného místního šetření. Stěžovatel spatřuje nezákonný zásah do svých práv v nejednoznačném pověření k místnímu šetření. Náležitosti takového pověření stanoví § 21f odst. 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže, který požaduje, aby obsahovalo *zejména jméno, popřípadě jména, příjmení, funkci a podpis osoby oprávněné k jeho vystavení, datum vyhotovení a otisk úředního razítka, dále právní ustanovení, podle kterého má být šetření provedeno, označení obchodních prostor soutěžitele, v nichž má být šetření provedeno, předmět šetření a datum jeho zahájení, jakož i jméno, popřípadě jména a příjmení zaměstnanců Úřadu, případně dalších Úřadem pověřených osob, které mají šetření provést.*

[22] Krajský soud se s otázkou předmětu místního šetření náležitě vypořádal v odst. 61 až 64 odůvodnění. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje.

[23] Ve věci není sporu o tom, že správní řízení se týkalo jednání ve shodě spočívající v koordinaci nabídek ve výběrových řízeních v oblasti nakládání s odpady v České republice. V pověření k místnímu šetření byla specifikována vazba na podnět společnosti Globus; prověřováno bylo možné bid-riggingové jednání, tedy zakázaná dohoda soutěžitelů, která se konkrétně týkala výběrových řízení v oblasti nakládání s odpady. Z pověření k provedení místního šetření zjevně vyplývá, že výchozí časový rámec tohoto podezření je dán výběrovým řízením popsaným v podnětu společnosti Globus; v něm se uvádí, že se společnost rozhodla prostřednictvím výběrového řízení zajistit služby svozu odpadu a dne 9. 3. 2016 proto oslovila několik potenciálních poskytovatelů těchto služeb s žádostí o podání nabídek na zajištění těchto služeb. V průběhu řízení, a zejména z obsahu podaných nabídek, společnost Globus pojala podezření, že poptávané společnosti mezi sebou utvářely zakázanou protisoutěžní dohodu, resp. kartel. Toto podezření mělo vyplývat z toho, že oslovené společnosti vyvíjely v průběhu výběrového řízení aktivitu v podstatně menší intenzitě, něž jaká je u podobných typů řízení obvyklá, a dále ze stejných výší nabídek některých položek u dvou společností, které nabídky podaly (nejednalo se o žalobce), z odstoupení žalobce ze zakázky bez zjevných důvodů a rovněž ze skutečnosti, že výsledná vítězná nabídka byla na velmi podobnou cenu, za jakou jsou tyto služby v dané době společnosti Globus již poskytovány, přičemž potenciální vítěz je také tím, kdo tou dobou společnosti Globus tyto služby již poskytuje. Na základě toho podala společnost Globus podnět k žalovanému pro podezření z uzavření kartelové dohody, k podnětu přiložila dokumenty související s uvedeným výběrovým řízením (originály podaných

nabídek čtyř společností, kopie e-mailové komunikace mezi společností Globus a účastníky výběrového řízení a kopie zadávací dokumentace včetně slepého rozpočtu a návrhu smlouvy).

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že předmět správního řízení a potažmo i pověření k provedení místného šetření: „*Prověření obchodních záznamů a zajištění podkladů k vymezenému předmětu správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, zejména prověření a zajištění kopií obchodních záznamů vztahujících se k jednání výše uvedených společností, případně dalších soutěžitelů, v rámci výběrového řízení společnosti Globus ČR, k.s., se sídlem Praha 9 - Čakovice, Kostelecká 822/75, PSČ 19600, IČO 63473291, ze dne 9. 3. 2016*“ byl vymezen dostatečně určitě k tomu, aby stěžovatel věděl, že je podezírán z účasti na bid-riggingové dohodě v oblasti veřejných zakázek na služby spojené s nakládání s odpady, věděl, že podezření Úřadu se odvíjí od podnětu společnosti Globus ze dne 9. 3. 2016; jak ze spisu vyplývá, ve svém vyjádření na podezření stěžovatel konkrétně reagoval a předkládal důkazy. Z vymezeného jednání je dle přesvědčení zdejšího soudu dostatečně zřejmé, jaký okruh protisoutěžních praktik považoval žalovaný za podezřelý.

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že vymezení předmětu a účelu místního šetření v pověření zejména musí vymezit rozsah povinností spolupráce stěžovatele se žalovaným a zaručit mu právo na obhajobu (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 1989 ve spojených věcech C-97/87 a C-99/87 *Dow Chemical Ibérica SA a další proti Komisi Evropských společenství*, bod 26). Evropská judikatura požaduje, aby rozhodnutí podle čl. 20 nařízení 1/2003, jímž Komise nařizuje kontrolu obdobnou místnímu šetření podle § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže, vymezovalo „*předpoklady a domněnky, které chce Komise ověřit*“ (rozsudek Tribunálu ze dne 6. září 2013 ve spojených věcech T-289/11, T-290/11 a T-521/11, *Deutsche Bahn AG a další proti Komisi*, bod 75). Komise musí popsat „*charakteristické rysy předpokládaného protiprávního jednání tak, že uvede domnělý relevantní trh a povahu předpokládaných omezení hospodářské soutěže, jakož i odvětví, kterých se týká údajné protiprávní jednání, které je vyšetřováno, vysvětlí způsob, jak se podnik údajně účastnil protiprávního jednání, a uvede předmět vyšetřování a skutečnosti, které mají být ověřeny*“ (tamtéž, bod 77), dále je povinna v rozhodnutí podrobně uvést, že má „*k dispozici poznatky a závažné indicie hmotného charakteru, na jejichž základě má podezření, že se podnik, na který se vztahuje kontrola, dopustil protiprávního jednání*“ (tamtéž, bod 172). Na druhou stranu, „*Komise nemá povinnost sdělovat adresátovi takového rozhodnutí všechny informace, které má k dispozici o domnělých protiprávních jednáních, ani přesně vymezit relevantní trh, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, ani uvést dobu, během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo*“ (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 8. března 2007 ve věci T-339/04 *France Télécom SA proti Komisi Evropských společenství*, bod 58). Odůvodnění pověření přitom ohraničuje pravomoci svěřené pracovníkům žalovaného, a proto mohou pořizovat pouze kopie dokumentů, které se týkají předmětu šetření (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. června 2015 ve věci C-583/15 P *Deutsche Bahn AG a další proti Komisi*, bod 60). Lze poukázat rovněž na rozsudek Soudního dvora ve věci *Nexans a Nexans Francie v. Komise*, C-37/13 P, v němž Tribunál posuzoval rozhodnutí o nařízení kontroly, jež vymezovalo předmět šetření za pomocí výrazů „včetně mimo jiné“ a „v některých případech“. Konkrétně Tribunál konstatoval, že ačkoli Komise použila

neurčité formulace, splnila povinnost vyplývající z čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 (tedy vymezit předmět kontroly) a soutěžitelé, u nichž kontrola proběhla, mohli seznat rozsah své povinnosti spolupráce. Otázku, zda se ze strany Komise nejednalo o „vyšetřovací výpravu“ („*fishing expedition*“), vztáhl Tribunál k posouzení toho, „*zda nepřímé důkazy, které měla Komise k dispozici při přijetí rozhodnutí o kontrole, stačí k odůvodnění zásahu do sféry soukromé činnosti*“ soutěžitelů (k částečnému zrušení rozhodnutí Komise Tribunál následně přistoupil právě proto, že Komise pro určitý segment činnosti žalobkyně, jenž rozhodnutí o kontrole z důvodu své nejednoznačnosti pokrývalo, neměla dostatečně závažné nepřímé důkazy, které by provedení kontroly v tomto rozsahu odůvodňovaly).

[26] Soudní dvůr rovněž např. v rozhodnutí ve věci *Nexans a Nexans Francie v. Komise*, C-37/13 P konstatoval, že Komise má v podstatě povinnost co nejpřesněji uvést, co je předmětem řízení, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat, třebaže není nutné, aby toto rozhodnutí přesně vymezovalo relevantní trh ani uvádělo přesnou právní kvalifikaci domnělých protiprávních jednání nebo období, během něhož měla být tato protiprávní jednání spáchána (srov.bod 36 cit. rozhodnutí). Povinnost sdělit soutěžiteli před zahájením místního šetření právní důvod a účel šetření má v případě Komise zaručit nejen to, že zamýšlené šetření je odůvodněné, ale zejména má umožnit soutěžitelům uvědomit si rozsah jejich povinnosti spolupráce při zachování jejich práva na obhajobu. Záměrem této úpravy tedy bezesporu je zabránit provádění šetření bez konkrétního podezření (tzv. „fishing expedition"). Lze tak uzavřít, že evropská judikatura neukládá žalovanému, aby předmět šetření byl povinen vymezovat ve formě uzavřeného výčtu a podobně. Soudní dvůr ostatně také opakovaně judikuje, že vyšetřovací pravomoci soutěžních orgánů mají široký dosah a ztratily by účelnost, kdyby se tyto orgány musely „*omezit pouze na to, že budou požadovat předložení dokumentů nebo spisů, jejichž existence by jim byla již předem známa. Takové právo naopak znamená možnost vyhledávat různé poznatky a informace, které ještě nejsou známé nebo plně identifikované. Bez takové možnosti by Komise nemohla shromažďovat poznatky a informace nezbytné pro šetření v případě, že by narazila na odmítnutí spolupráce nebo na obstrukční postoj ze strany dotyčných podniků*“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 1989 ve spojených věcech C- 46/87 a C- 227/88 *Hoechst AG proti Komisi Evropských společenství*, body 26 a 27).

[27] Formulace pověření k šetření by však na stranu druhou neměla zbytečně vyvolávat obavy, že žalovaný překročí podezření, které jej vedlo k zahájení správního řízení; tak tomu v případě užití slova „zejména“ může být. Nejvyšší správní soud se obdobným případem vágního vymezení předmětu šetření zabýval důkladně v rozsudku č. j. 6 As 113/2017 – 83, ze dne 24. 5. 2017, a dospěl k závěru, že „*samotná nejednoznačná formulace předmětu šetření v pověření tedy nezákonnost celého místního šetření způsobit nemohla, jelikož žalovaný zajistil pouze dokumenty, které se vztahovaly k jeho původnímu podezření. Platí, že pokud žalovaný rámec podezření šetřením skutečně nepřekročí, budou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem opírající se pouze o nejednoznačně formulované pověření správními soudy jako nedůvodné zamítány.*“ Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že se Úřad při jeho faktickém provádění držel na půdorysu podezření, jímž před jeho zahájením disponoval; na tom nemění nic ani skutečnost, že předmětem šetření mohla být dílem i korespondence soutěžitelů, která se konkrétního výběrového řízení netýkala, neboť s ohledem na povahu šetřeného zakázaného jednání, byl takový postup odůvodněný.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud nad rámec uvedeného podotýká, že z rozsudku ESLP ve věci *Delta pekárny v. Česká republika* ze dne 2. 10. 2014, stížnost č. 97/11, kterého se stěžovatel dovolává, jednoznačně vyplývá, že nedostatky v náležitostech pověření k šetření lze zhojit „*soudní kontrolou zákonnosti a nezbytnosti šetření provedenou* ex post facto“, v jejímž rámci bude posouzena vhodnost, délka a rozsah šetření, respektive skutkové okolnosti, které žalovaného k provedení šetření vedly (body 87 a 91). Krajský soud v tomto směru přezkoumal postup žalovaného v rozsahu, k němuž ho zavazuje judikatura ESLP a přesvědčivě se vypořádal s otázkami zákonnosti, vhodnosti, rozsahu a přiměřenosti místního šetření; s jeho závěry, které krajský soud přesvědčivě a dostatečně odůvodnil, se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[29] Nejvyšší správní neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu